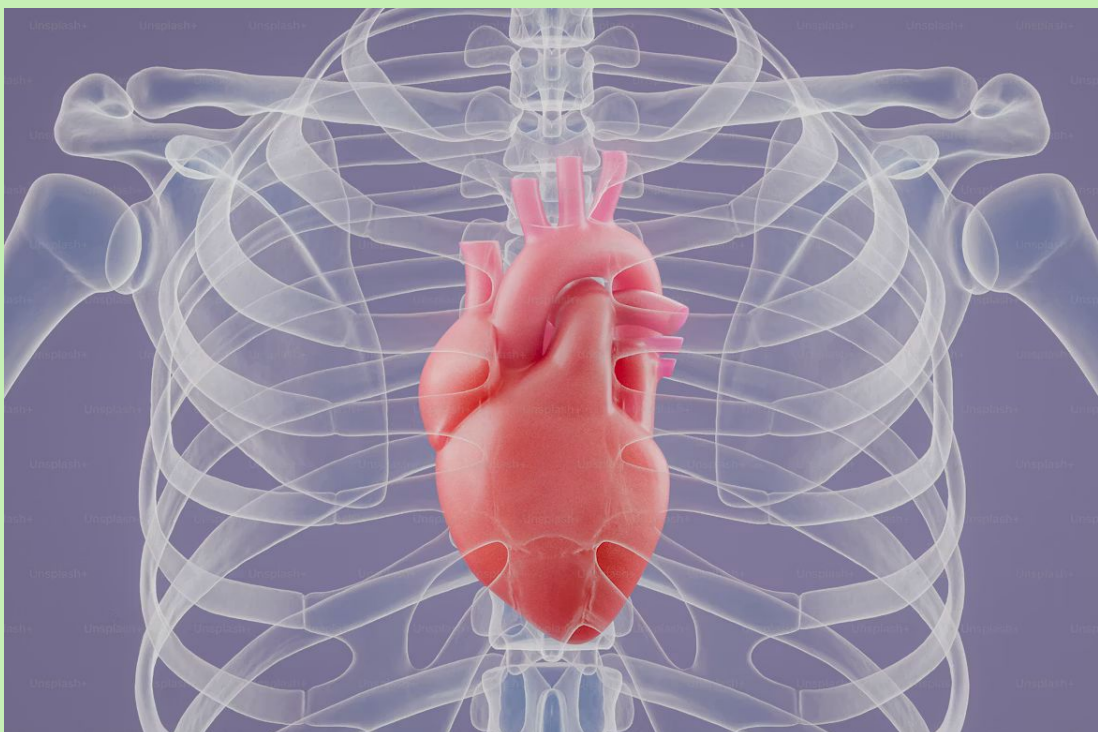

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
XVIIè Diumenge - 2026 - Núm. 3755

Desconcert

Se'm convida a rescatar el que potser he guanyat aquestes setmanes: la capacitat de desconcert. El curs porta a uns hàbits concrets, repetitius... i el temps estival deixa més espai pel desconcert, allò sorpresiu, impensable fins i tot. Des d'aquesta sensibilitat més porosa, reprenc la connexió amb el Déu de la vida en el meu ara i aquí. Recupero la consciència dels moviments bàsics que m'acompanyen a diari i que em donen vida: mentre agafo aire, m'adono del circuit que comença pels narius i acaba arribant a cada cèl·lula del cos; mentre exhalo, percebo una calidesa diferent de l'aire que surt dedins. Rescato la consciència del ritme diari que m'acompanya, tant si estic de vacances com si no. Reactivo la meva cita amb el més sagrat de mi, amb el Déu de la Vida. Deixo que m'afecti i em desconcerti, fent-se trobadís en el més amagat de mi, en el més inimagible, allí on no li hauria anat a trobar.

Recuperant aquesta consciència de la meva respiració em recupero a mi mateixa, a mi mateix. Em faig del tot present. Amplio aquesta consciència enfocant la meva atenció al moviment toràcic d'entrada i sortida de l'aire.

Des d'aquí entro a [Mt 13, 44-52](#). Em trobo una mena de joc de pistes, cercant un amagatall, un tresor. On amagaria el que jo més valoro de la vida per tal que no em fos pres? On crec que ningú gosaria mirar? Hi ha qui diu que al fons del mar. D'altres diuen que al cim de la muntanya més alta. Alguns fins gosen pensar que l'indret més segur fora l'espai intergalàctic. Amb tot... els més savis son conscients que al més aprop és on no gosem mirar: dins nostre. Allí, desconcertats, ens trobem el que ens duu a la veritable felicitat: la transparència amb nosaltres mateixos, allí on les coses noves i velles es troben, on habita el Déu de la vida i no hi ha lloc pels enganys ni doblecs. Allí, desconcertats per la transparència de cor.

“La relació filial amb Déu també demana ser rescatada. Passa per la humilitat de demanar, per la humilitat de persistir en la demanda contra tota negació, per la fe de creure que sols les engrunes ja salven, nodridores de Vida com són. Qui gosa privar del que nodreix, del pa, que alimenta i dona vida?”

“No fixeu el ulls”

En el Parenostre d'avui demano el coratge de mostrar el que sóc, el Déu que viu en mi, sense amagatalls, cara a cara.